

Γουλιέλμος Τάφτ

Τὴν 4ην Μαρτίου, ἐν μέσῳ χιονοθύελλης, ἐγκατεστάθη εἰς τὸν Λευκὸν οἶκον τῶν Ἑν. Πολιτειῶν ὁ νέος Πρόεδρος κ. Τάφτ. Ὁ πρῶτος πολίτης τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας εἶνε φιλομειδής, ἀγαθώτατος, μελευκὸν παρελθόν, ἄξιος διάδοχος τοῦ Ρούζβελτ. Καὶ ἐκεῖνος μὲν δημοκρατικώτατα ἐπεδόθη εἰς τὴν δημοσιογραφίαν καὶ εἰς τὰ ἐπικίνδυνα κινήγια, ἐνῶ δὲ Τάφτ θὰ συνεχίσῃ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ, φρονῶν διὰ τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἀφοπλισμοῦ τῶν ἐθνῶν εἶνε ἀνέφικτον. Πρόγραμμά του εἶνε ἡ αὔξησις τοῦ Ἀμερικανικοῦ στόλου.

ΜΕΛΛΟΝΤΙΣΜΟΣ

Ν ζωνρότατα συντεταγμένον ἔντυπον μοι ἐστάλη μετὰ τὸν τίτλον Futurisme. Ἡ προκήρυξις τοῦ «Μελλοντισμοῦ» ἔξακοντίζει μύδρους κατὰ τοῦ ὀπισθοδρομικοῦ παρελθόντος, εὐαγγελίζεται νέαν ζωὴν, εἶνε ὅλη πύρ καὶ ἱλιγγος. Εἶνε ἡ ἐπαναστατικώ-

τέρα προκήρυξις, ἥτις ἐξεδόθη ποτε εἰς τὴν παγκόσμιον φιλολογίαν.

Νέοι τινές, τῶν ὁποίων ἠγεῖται ὁ κ. Μαρινέττη, ὁ ρέκτης καὶ καινοτόμος διευθυντὴς τῆς διεθνούς ποιητικῆς ἀνθολογίας, τῆς «Poesia», ἱδρυσαν ἐν Μιλάνῳ νέαν φιλολογικὴν σχολὴν. Τῆς σχολῆς ταύτης αἱ ἀρχαὶ ἐκτίθενται εἰς ἓν πρόγραμμα ἀναρχικόν. Δι' αὐτοῦ καταρρίπτονται εἰδῶλα καὶ βωμοί, θρησκείαι φιλολογικαί, κειμήλια. Τὰ ἐρεῖπια διασκορπίζονται, τ' ἀριστουργήματα ἀνηλεῶς ξεσχίζονται καὶ μόνον ἰδεῶδες τοῦ κ. Μαρινέττη εἶνε τὸ αὐτοκίνητον. Θέλει τὴν πρόοδον τῆς φιλολογίας ἀνάλογον τῆς ταχύτητος ἐνὸς αὐτοκινήτου...

Ἴδου τί θέλουν οἱ Μελλοντισταί :

«Θέλουμεν νὰ ψάλωμεν τὸν ἔρωτα τοῦ κινδύνου, τὴν ἔξιν τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τοῦ παρατόλμου.

Τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς ποιήσεώς μας θὰ εἶνε τὸ θάρος, ἡ τόλμη, ἡ ἐξέγερσις.

Ἡ φιλολογία ἕως τώρα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀκίνησιαν τῆς σκέψεως, εἰς τὴν ἐκστάσιν καὶ τὸν ὕπνον. Ἡμεῖς ἐπιδιώκομεν κίνησιν ἐπιθετικὴν, πυρετώδη ἀγρυπνίαν, βῆμα γυμναστικόν, ἐπικίνδυνον ἄλμα, ραπίσματα καὶ γρόνθους.

Ὁ κόσμος ἐπλουτίσθη μετὰ μίαν νέαν καλλονὴν. Τὴν καλλονὴν τῆς ταχύτητος. Ἐν αὐτοκίνητον μετὰ τοὺς παχεῖς ὁσλήνας καὶ τὴν παταγώδη ἀναπνοὴν εἶνε ὠραιότερον τῆς Νίκης τῆς Σαμοθράκης...

Θέλουμεν τὸν ἄνθρωπον νὰ κρατῇ πτέρυγας ἀνεμομύλου, οὐτινος ἡ ἰδεώδης ρίζα νὰ διαπερᾷ τὴν Γῆν.

Ὁ ποιητὴς πρέπει νὰ καταναλίσκῃ ἑαυτὸν μετὰ θερμῆς καὶ ἀσφαλείας διὰ νὰ ἀναπτύξῃ τὸν ἐνθουσιασμόν. Δὲν ὑφίσταται κάλλος ἢ μόνον ἐν τῇ πάλῃ.

Τί ὠφελεῖ νὰ βλέπωμεν πρὸς τὰ ὀπίσω ; Ὁ Χρόνος καὶ ἡ Ἑκτασις ἀπέθαναν. Ζῶμεν εἰς τὸ Ἀπόλυτον.

Θέλουμεν νὰ ὑμνήσωμεν τὸν πόλεμον — τὴν μόνην ὑγιεινὴν τοῦ κόσμου — τὴν στρατοκρατίαν, τὸν πατριωτισμόν, τὸν ἀναρχισμόν, τὰς ὠραίας ιδέας αἱ ὁποῖαι φονεύουν, τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὴν γυναικα.

Θέλουμεν νὰ καταδαφίσωμεν τὰ μουσεῖα, τὰς βιβλιοθήκας, νὰ πολεμήσωμεν τὴν ἠθικὴν φιλοσοφίαν, τὸν φεμινισμόν. Θέλουμεν νὰ ὑμνήσωμεν τὰ μεγάλα πλήθη τὰ κινούμενα διὰ τῆς ἐργασίας, τῆς ἡδονῆς ἢ τῆς ἐπαναστάσεως, τὴν νυκτερινὴν ζωὴν, τὰ ὀπλοποιεῖα, τὰ ναυπηγεῖα, τὰ χαλκεῖα, τὴν ἀτμάμαξαν, τὸ ἀεροπλάνον.

Ἰδού, τὸ πρόγραμμα τοῦ Μελλοντισμοῦ γε-
μῆτο καπνὸν καὶ τέφραν.

Καὶ φαντάζομαι περιδεῆς ἓνα ποιητὴν ὑ-
μνοῦντα ἀντὶ τῆς χάριτος μιᾶς κόρης, τὸ πη-
δάλιον τοῦ ἀεροπλάνου, καὶ ἀντὶ τῆς μητρικῆς
στοργῆς μίαν γέφυραν. Ἀντὶ νὰ ὑμῇ τὰ πέ-
ταλα τῶν ρόδων, νὰ ὠρύεται ψάλλων τὰ πέταλα
τῶν... ἀλόγων καὶ νὰ τέρεται, ὅχι πλέον ἀπὸ
τὴν γλυκύτητα, τὴν ὁποίαν ἀποπνέει ἐν εὐμορ-
φῶν γυναικεῖον πρόσωπον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀποπνι-
κτικὴν βενζίναν τοῦ αὐτοκινήτου. Φαντάζομαι
εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους
μῖαν καπνοδόχον καὶ ἀντὶ ἐνὸς πίνακος τοῦ Ρέμ-
δραντ ἐν τηλεδόλῳ. Εἶνε ἀμείλικτος ὁ κ. Μα-
ρινέττη διὰ τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης. Ὁ
θαυμασμὸς πρὸς τὴν ἀρχαιότητα εἶνε ἀχρηστός,
μᾶς ἐξαντλεῖ, — φωνάζει ὁ ἀδυσώπητος καὶ ἀδιάλ-
λακτος Μιλανέζος, ὁ ὁποῖος ὀνειρεύεται πελέ-
κεις καὶ σκαπάνας διὰ νὰ ὑπονομεύσῃ τὰ θε-
μέλια τῶν μεγάλων παραδόσεων, χωρὶς νὰ γνω-
ρίζῃ ὅτι διὰ νὰ κατεδαφισθοῦν ἐκεῖνα, δὲν θὰ
μεῖνῃ καιρὸς δι' οἰκδομὴν νέων. Καὶ ὀνειρεύε-
ται μίαν τεραστίαν πυράν, ποῦ θὰ σχηματίσῃ
καίόμενα τὰ σημερινὰ βιβλία διὰ νὰ λάβῃ τὴν
εὐχαριστήσιν, ὡς ἄλλος Νέρων, νὰ θερμάνῃ τὰς
χειρὰς του !..

«Τὰ μουσεῖα = νεκροταφεῖα. Ἰδανικότητες εἰς
ἓνα πένθιμον διαγνωρισμὸν σωμάτων ἀγνώστων
μεταξὺ τῶν. Δημόσια ὑπνῶτῆρια, ὅπου κοιμῶν-
ται παραπλεύρως μιστὰ ἢ ἀγνώστα πρόσωπα. Μία
ἀμοιβαία ἀγριότης ζωγράφων καὶ γλυπτῶν,
ἀλλήλοσπαραγμὸς γραμμῶν καὶ χρωμάτων
ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ μουσείου. Ἀς τὰ ἐπισκέπ-
τωνται ἀπαξ τοῦ ἔτους, ὅπως κάμνουν καὶ
διὰ τοὺς νεκροὺς τῶν. Ἦμπορεῖ αὐτὸ νὰ τὸ δε-
χθῶμεν. Ἀς καταθέτουν ἀπαξ τοῦ ἔτους εἰς
τοὺς πόδας τῆς Γιοκόνδας ἄνθκ. Ἔστω. Ἀλλὰ
νὰ μεταφέρωμεν κάθε ἡμέραν εἰς τὰ μουσεῖα
τὰς θλίψεις μας, τὸ εὐθραυστον θάρρος μας καὶ
τὰς φροντίδας μας, δὲν τὸ παραδεχόμεθα. Θέ-
λετε νὰ δηλητηριασθῆτε; Θέλετε νὰ σαπίσετε;
Ἀλλῶς τε, τί ἡμπορεῖ τις νὰ εὖρῃ εἰς ἓνα πα-
λαιὸν πίνακα εἰμὴ τὴν κοπιώδη προσπάθειαν
τοῦ καλλιτέχνου βιάζοντος ἑαυτὸν νὰ ὑπερπη-
δῇ τὰ ἀντπερόδαντα ὁδοφράγματα, τὰ ἐμποδι-

ζοντα τὸν πόθον τοῦ ὅπως ἐξωτερικεύσῃ ἐντε-
λῶς καὶ σαφῶς τὸ ὄνειρόν του; Τὸ νὰ θαυμά-
ζωμεν ἓνα πίνακα εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐνταφιά-
ζωμεν τὴν εὐαισθησίαν μας εἰς μίαν σαρκοφά-
γον, ἀντὶ νὰ τὴν ἐκτοξεύωμεν πρὸς τὰ ἔμπρο-
ς διὰ τῶν ὀρυμνικῶν ριπῶν τῆς δημιουργίας, τῆς
πράξεως. Θέλετε λοιπὸν διὰ τοῦ τρόπου τούτου
νὰ ἐξευτελίσητε τὰς καλλιτέρας δυνάμεις περιο-
ρίζοντες αὐτὰς εἰς ἓνα ἀχρηστον θαυμασμὸν
πρὸς τὸ παρελθόν, ἐξ οὗ ἐξέροχεσθε ἐξηντλημέ-
νος, πλέον μικροί, ποδοπατημένοι;»

Καὶ γράφονται αὐτὰ ποῦ; Εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς
τὸ ἀπαράμυλλον αὐτὸ μουσεῖον τῆς Ἀναγεννή-
σεως !..

Εἶνε λυπηρὸν, διότι αἱ ὑπερβολαὶ αὗται προέρ-
χονται ἀπὸ ἓνα ὄντως ἐξυπνον ἄνθρωπον καὶ
μάλιστα ποιητὴν. Ὁ κ. Μαρινέττη, ὅστις μὲ
τιμῇ μὲ μίαν εἰλικρινῇ φιλίαν, προὔξενυσεν εἰς
τὴν ψυχὴν μου μίαν θλίψιν μὲ τὸ ἀπρόοπτον
αὐτὸ καὶ ἀνεργάτιστον μανιφέστον του. Ζητεῖ
τὴν γνώμην μου. Ἀλλὰ πῶς νὰ τολμῶ τὰς
ὑπερβιάλους αὐτὰς θεωρίας νὰ ἀντικρούσω, ἀφ' οὗ
ἀφ' ἐνὸς ζητεῖ γνώμας καὶ ἀφ' ἑτέρου γράφει :
«Αἱ ἀντιρρήσεις σας; Ἀρκεῖ. Τὰς ἡξέυρομεν.
Τί μας ἐνδιαφέρουν; Δὲν θέλομεν νὰ τὰς ἀκού-
σωμεν. Θὰ εἶνε λέξεις ἀνανδρίας. Ἡμεῖς ὀρθοὶ
ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κόσμου, ἀπευθύνομεν
ἀπειλὴν πρὸς τὰ ἄστρα !»

Ἐν τούτοις, μίαν ἀπορίαν, ἀντὶ πάσης ἄλλης
ἀπαντήσεως, θὰ ἤθελα ν' ἀπευθύνω πρὸς τοὺς
Μελλοντιστάς. Πολὺ καλὰ ! Νὰ καταρτίσωμεν
ἀγάλματα καὶ πίνακας καὶ νὰ καύσωμεν Ὀμη-
ρον καὶ Σαίξπηρ καὶ Εὐαγγέλιον. Καὶ ἔπειτα;
Ποῖος μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι αὐτὰ θ' ἀναπληρωθοῦν;
Οἱ Μελλοντισταὶ θὰ μᾶς δώσουν μεγαλείτερα ἀρι-
στοουργήματα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα παρήγαγον οἱ
αἰῶνες; Ἡ μήπως αἱ μεγαλοφυΐαι φυτρώνουν
σὺν τὰ μανιτάρια;

Ἀλλὰ φοβοῦμαι νὰ κάμω τὴν δειλὴν ταύτην
παρατήρησιν πρὸς ἓνα σῶφῆρ τοῦ φιλολογικοῦ
αὐτοκινήτου, ὅστις ἔχει διαρκῶς τεταμένους
τοὺς γρόνθους πρὸς τὰ δυστυχεσμένα ἄστρα καὶ
προσπαθεῖ νὰ τὰ ξεκαρφώσῃ ἀπὸ τὸ στερῶμα.

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἐν Παριίοις ἐξήκοντα ἄτομα, περὶ τὸ μεσονύκτιον
εἰς τὸ Σουρέν, ἀπεπειράθησαν νὰ καταβιβάσωσι τὴν
πρότομὴν τοῦ Ζολά. Ἐπῆλθε σύρραξις μεταξὺ αὐτῶν
καὶ τῶν ἀστυφυλάκων, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον κατεργησάθη.

Εἰς Παριίους ἐν τῇ Ἐκθέσει τῶν Οὐμοριστῶν, ἐξέ-
θηκεν ἀρκετὰ ἔργα ὁ κ. Δ Γαλάνης, τὰ ὁποῖα ἐκρίθησαν
εὐμένιστατα. Ἡ ἐφημερίς τῆς Κολωνίας ἐλαβεῖ τὰ ἔργα
τοῦ κ. Γαλάνη, αὐτὰ κρίνει ὡς ἔχοντα διαύγειαν συλ-
λήψεως, τελειότητα σχεδίου καὶ λεπτότητα ἐκτελέσεως.

Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις ὁ Βασιλεὺς Κάνδης, εἰς τῶν
εὐμαθεσιτέρων γεωγράφων, βαθὺς γνώστης τῶν Ἀνα-
τολικῶν γλωσσῶν καὶ τῆς Μεσαιωνικῆς ἀρχαιολογίας.
Πέρουσιν ἐν διαγωνισμῷ ἐβραβεύθη ἱστορία τῆς Θεσσαλίας.
Ἦτο σύμβουλος καὶ ταμίας τῆς Γερμανικῆς Ἑταιρείας.
Ἐσχάτως, καίτοι ἀποσιάζεν ἐκ τῆς γενετικῆς ἀπὸ ἐτῶν,

ἐξελέγει βουλευτὴς Αἰῶνον, ἀλλὰ δὲν ἀπεδέχθη τὸ
ἄξιωμα. Συνέγραψεν ἱστορίαν τῆς Τροίας, καὶ ἠτοι-
μαζεν ἤδη τὴν Γεωγραφίαν τοῦ Αἰῶνος, ἔργον πολυτι-
μώτατον.

Ἀπέθανεν ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Κοστὰ δὲ Μπω-
ρεγκάρ. Συνέγραψε «τὸ Μυθιστόρημα ἐνὸς βασιλοφρο-
νος», τὸν «Κάρολον Ἀλβέρτον» καὶ τὸν «Ἀνθρώπον
τοῦ παλαιοῦ καιροῦ».

Ἐν Ἀθήναις παρευδημῆ ἀπὸ τινος Γερμανοῦ ζω-
γράφος ἐκ τῶν δοκιμωτάτων, ὁ κ. Fröhlich. Ἦλθεν
εἰς τὴν Ἑλλάδα ἵνα ἐμπνευσθῇ ἐξ αὐτῆς νέα ἔργα, ἀ-
πέρχεται δὲ τὸν προσεχῆ μῆνα. Ὁ Μ. Fröhlich ἐγεννήθη
ἐν Βερολίνῳ τῷ 1878. Ἐσπούδασεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1896
μέχρι τοῦ 1901 εἰς τὴν ἐν Δρέσδῃ Ἀκαδημίαν ἔχων
καθηγητὴν τὸν κ. Bantger Κατόπιν συνεργάσθη μὲ